

Familie rechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 3 april 2019

17/2593/B

Erkenning – Huwelijk - Buitenlandse authentieke akten - Artikel 27 WIPR - Schijnhuwelijk - Artikel 146bis B.W. - Openbare orde - Artikel 21 WIPR - Geen schending openbare orde

Reconnaissance – Mariage - Actes authentiques étrangers - Article 27 CODIP - Mariage simulé - Article 146bis C. Civ. - Ordre public - Article 21 CODIP - Pas de violation de l'ordre public

Inzake:

Gezien voorgaand verzoekschrift op 8 september 2017 aangeboden door Meester R. Aktepe, advocaat, kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 95, voor en namens:

1. de heer **M.M.R.**

van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) op [...], wonende te 2018 Antwerpen, [...] ,met rijksregisternummer [...]

en,

2. mevrouw **S.H.**,

van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) (cfr. verzoekschrift) te [...] (Marokko) (cfr. beëdigde vertaling huwelijksakte) op [...], verblijvende te Marokko, doch woonstkeuze doende bij haar raadsman meester R. Aktepe, kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 95, zonder gekend rijksregisternummer.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 8 september 2017,
- het schriftelijk advies van de heer S. Vandromme, eerste substituut-procureur des Konings, dd. 19 september 2018,
- de stukken.
-

Verzoeker en meester M. Theuwissen loco meester R. Aktepe, raadsman van verzoekers, werden gehoord in raadkamer op 6 maart 2019.

De heer Steven Vandromme, eerste substituut van de procureur des Konings, heeft zijn schriftelijk advies hernomen. Namens verzoekers werd gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers op 18 januari 2014 te [...] in Marokko.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 13 april 2015 de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd en aldus geweigerd dit huwelijk te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR- norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, óndanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het

huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak zijn er elementen voorhanden die mogelijk op een schijnhuwelijk zouden kunnen wijzen.

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank echter niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Het openbaar ministerie deed zelf geen bijkomend onderzoek en baseerde zich op wat DVZ aan informatie bezorgde. Op 21 november 2014 werd verzoeker uitvoerig ondervraagd en legde hij onder meer een fotoalbum voor, dat evenwel werd terug gegeven na de ondervraging en dus niet aan het openbaar ministerie werd overgemaakt. Het interview werd vervolgens kennelijk overgemaakt aan het Belgisch consulaat-generaal in Casablanca, waar verzoekster al even uitvoerig werd ondervraagd over dezelfde onderwerpen. In hun globaliteit genomen bevatten hun verklaringen omtrent hun kennismaking, het verloop van hun relatie en de wederzijdse kennis van elkaar en hun familie geen noemenswaardige tegenstrijdigheden van die aard dat ze niet ook zouden kunnen opduiken bij de ondervraging van reeds lang gehuwde of samenwonende personen bij wie niet de minste twijfel bestaat over hun oprechte intenties. Anderzijds worden over essentiële elementen door eisende partijen toch gelijklopende verklaringen afgelegd of is er minstens een aannemelijke uitleg voor wat op het eerste zicht tegenstrijdig zou klinken. Zo vermeldt verzoekster wel degelijk dat zij haar broer geholpen heeft in zijn autoverhuurzaak en heeft verzoeker dit kennelijk niet zomaar gefantaseerd. Opmerkelijk is dat ook de interviewer in Casablanca na afloop van het interview uitdrukkelijk vermeldt dat de verklaringen van verzoekster vrij goed overeenstemmen met de verklaringen van verzoeker in zijn interview van november 2014 en dat beiden dagelijks contact hebben via ooVoo (live chat). Het enige wat volgens de interviewer verwondering wekt, is dat verzoekster niet weet wat verzoeker als

werk doet en dat er twijfels zijn of zij zijn prothese wel ooit heeft gezien. Alvast wat het werk van verzoeker betreft, noemt verzoekster de bedrijven die ook verzoeker vermeldt en is er mogelijk onduidelijkheid over het soort werk. Over de handicap van verzoeker vertelt verzoekster genoeg om aan te nemen dat ze voldoende weet wat die inhoudt. De interviewer besluit dat het om een waarachtig huwelijk zou kunnen gaan uit liefde en wederzijds respect, maar dat het ook mogelijk is dat het enkel om een verblijf in België gaat en besluit tot een gemengd advies met aanbeveling om in geval van afgifte van een visum de samenwoning minstens twee jaren op te volgen.

De twijfel aangaande de intenties van verzoekers kan aldus niet duidelijker worden geformuleerd en bij gebrek aan bijkomend onderzoek kan bezwaarlijk worden besloten dat deze twijfels zouden zijn weggenomen.

Het tegendeel is het geval.

Verzoekers brengen foto's bij van twee verblijven van verzoeker in Marokko, laatst in juli 2018. Ze maken de waarachtigheid van de relatie aannemelijk. Hetzelfde geldt voor de talrijke outprints van de dagelijkse chatgesprekken (zij het in het Arabisch).

De beschikbare informatie zet aldus voor zover ze bekeken wordt in het licht van de globaliteit van het dossier de geloofwaardigheid van verzoekers aangaande hun intentie om samen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen niet op losse schroeven. Zelfs indien bepaalde dossiergegevens misschien vragen zouden kunnen oproepen, zoals de wijze waarop verzoeker zelf verblijfsrecht heeft bekomen, bevat het dossier aldus globaal genomen te veel twijfels om aan te nemen dat is aangetoond dat het huwelijk er uitsluitend op gericht zou zijn om verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel toe te kennen.

Het wordt overigens in generlei mate betwist dat verzoekers met hun huwelijk ook een verblijfsrecht in België voor verzoekster beogen, maar tegelijk wordt benadrukt dat er wel degelijk sprake is van een absolute wens om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en van een kindwens.

Het leeftijdsverschil van 8 jaar (man ouder dan de vrouw) is in de gegeven omstandigheden geenszins van doorslaggevende aard.

Omtrent de oprechte bedoelingen van verzoekers mag het openbaar ministerie dan wel zijn twijfels hebben, bij gebrek aan een minimaal bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat het huwelijk niet enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte gegrond.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond en zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt op 18 januari 2014 te [...] Marokko, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR.

Zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de Dienst Vreemdelingenzaken, deze huwelijksakte dient te erkennen.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op drie april tweeduizend negentien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C. Lemmens, griffier

S. Vandromme, eerste substituut-procureur des Konings